

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. iij. Diuisio animarum & animatorum in plura genera.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

quod est secunda definitio animæ, causa est finalis prædicati conclusionis, quod est prima definitio: ergo prima definitio demonstratur à priori per secundam. Minor manifesta est, quia ratio propter quam anima exigit corpus organicum, est operatio vitalis.

Prima obiectio.

Obiicitur primò. Finis est aliquid præstantius, quam ea quæ sunt ad finem: sed operatio non est præstantior quam anima: ergo male dicitur quod operatio sit finis animæ. Imò implicat ut aliquid sit finis sui finis; anima verò est finis operationum vitalium, quæ sine dubio ordinantur ad ipsam animam: ergo finis animæ non est operatio.

Respondeo concedendo quod operatio non est finis ultimus ipsius animæ: sed est finis propter quem anima exigit corpus organicum. Vel etiam operatio est finis cuius ipsius animæ: sed anima est finis cui. Certum autem est, quod finis cuius non est semper aliquid præstantius sine cui.

Secunda obiectio.

Obiicitur secundò. Anima non ideo est talis essentia, quia habet tales operationes; sed habet tales operationes, quia est talis essentia: ergo essentia animæ quam explicat prima definitio animæ, non probatur à priori per secundam, alioqui similiter dici posset, quod omnis demonstratio à posteriori, esset demonstratio à priori.

Respondeo verum esse quod anima ideo tales habet operationes, quia est talis essentia, propterea illud ideo, causam significat efficientem; sed non ideo est talis essentia, quia tales habet operationes, propterea illud ideo, significat causam finalem; ideo enim sum homo ut operer tali modo. Quoties autem effectus aliquis est causa finalis suæ causæ, potest demonstratio per effectum esse demonstratio à priori; sed hoc non evenit semper.

SECTIO III.

Diuisio animarum & animatorum in plura genera.

EXposita quidditate, ac propria definitione animæ, sequitur celeberrima diuisio eius in tria genera, vegetatiuam, sensitiuam, & rationalem, quam ut explicem, video dicenda mihi esse quatuor: primò utrum anima rectè diuidatur in tria genera: secundò quot sint genera animatorum: tertio, utrum gradus animarum se inuicem includant: quarto, utrum diuisio illa sit vniuoca & adæquata, ita ut non sit possibile vllum aliud genus tum animarum, tum animatorum.

S. I.

Utum tria sint genera animarum.

NON erit bona diuisio illa animæ in vegetatiuam, sensitiuam & rationalem, si anima vegetatiua non sit anima: quam fuisse sententiam aliquorum veterum, referunt Plutarchus lib. de placitis, cap. 26. Theodoretus lib. 1. contra Græcos, Clemens Alexand. lib. 8. Stromatum. Volebant enim ea sola viuere, quibus inesset facultas cognoscendi: id quod etiam multis video placere recentioribus.

Conclusio.

Dico primò, rectè diuidi animam in tria genera, vegetatiuam, sensitiuam, & rationalem. Ita post Aristotelem tota docet schola.

Tres modi eleuationis.

Primò enim probat ex modis quibus forma viuens eleuatur supra formas non viuentes; tot enim sine dubio genera sunt animarum, quot sunt

A diuersi modi quibus forma viuens eleuatur supra formas non viuentes; certum enim est, animam esse in gradu eleuato supra formas non viuentes: sed tripliciter forma viuens eleuata est supra formas, quæ non habent vitam; primò enim forma quæpiam erit in gradu eleuato supra formas non viuentes, si eleuata omnino sit supra omnem materiam; forma enim non viuens esse non potest immaterialis, ut probabitur *disput. 4.* hic modus eleuationis proprius est animæ rationalis, quæ cognoscit obiecta spiritualia. Secundò forma illa eleuata est supra formas inanimatas, quæ eleuata est supra materiam obiectorum in quæ fertur, id est, si magis recedat à materia, quam obiecta quæ cognoscit: anima sentiens huiusmodi est, cum operetur per species minùs materiales quam obiecta quæ cognoscit; species enim tum impressæ, tum expressæ magis accedunt ad immaterialitatem, quam reliqua entia quæ planè sunt immersa materię. Tertio forma, quæ operatur immanentem post acquisitum statum connaturalem, est eleuata supra formas non viuentes, ut patet prima sectione: tres igitur sunt modi eleuationis animarum supra formas non viuentes, atque adeo tria genera sunt animarum.

Secundò probatur ex assignatis definitionibus animarum; duo enim exiguntur ad hoc ut aliqua forma sit anima: primò ut sit actus corporis organici: secundo ut sit principium operationum vitalium. Hoc utrumque conuenit animæ rationali, sensitivæ, vegetatiuæ, quæ corpus exigunt variis instructum organis. Deinde operationes habent immanentes post acquisitum statum connaturalem; anima enim rationalis intelligit & amat, sensitiva sentit & appetit; vegetatiua nutrit & auget: ergo tria illa genera sunt animarum. Et sanè de anima vegetatiua mirum est id à nonnullis negari; nam illa forma est viuens, quæ operatur immanentem post acquisitum statum connaturalem: anima vegetatiua hoc habet dum alimentum sibi aggenerat: ergo illa est verè viuens. Videturque conuinci ex Scripturis; si enim plantis conuenit viuificari, occidi, & mori; certè illis conuenit vita: sed hoc utrumque illis conuenit. Primò ad Corinthios 15. *Tu quod plantas non viuificatur, nisi prius moriatur.* Psalmo 77. *Occidis in grandine vineas eorum.* Deinde habent plantæ omnes corpus organicum, cum inanimata omnia sint homogenea, neque habeant determinatam figuram, aut dispositionem partium, quarum aliæ attrahant alimentum, aliæ distribuunt, aliæ concoquant; quæ tamen omnia plantis inesse certum est, ut in tritici spica & vite eleganter explicat Basiliius *homilia 5. hexæmeri*, Ambrosius lib. 3. cap. 8. ac 12.

Obiicitur primò. Plantæ non viuunt si non habent operationes nisi transeuntes, & alterationes communes rebus non viuentibus: sed omnes actiones animæ vegetatiuæ transeuntes sunt, suntque per alterationes communes rebus non viuentibus, vel actiones sunt in ipsum cibum, vel una pars agit in aliam, & sunt vel per motum localem, ut sunt attractiones cibi & expulsiões, quæ videmus conuenire igni sugenti oleum, expellenti fumum, vel per calorem aut humiditatem: ergo plantæ non viuunt. Imò ignis non minùs operatur immanentem post acquisitum statum connaturalem, quando aggenerat sibi alium ignem.

Respondeo posse duobus modis actionem aliquam esse immanentem. Primò, quia inheret potentie, à qua proximè fit, seu in eodem organo per

per quod fit: secundò, quia est in eodem supposito, licet fiat ab vna parte per aliam: sicut animalia dicuntur se mouere per distinctas partes; vnam per se mouentem, aliam per se motam. Actio vitalis non debet necessariò esse immanens priori modo, sed est necessariò immanens secundo modo: vnde nutritio & augmentatio euni eo modo sint immanentes, verè vitales sunt. Neque verum est illas actiones fieri per solas alterationes communes non viuientibus. Negandum enim est, quia dantur etiam potentia vitales per quas proximè causantur illæ operationes. Postremò addebatur oleum fugi ab igne in lampade; quod verum non est, quia ignis non attrahit ad se oleum per poros, sed applicatum lychno, illud simul cum lychno in ignem conuertit: ex vtroque autem excitatur flamma; idè non est ibi nutritio per intusceptionem; sicut etiam quando ignis aggenerans sibi alium ignem, producit in se vnionem: quæ nutritio est solum metaphorica, & ordinata ad generandum simile.

Obiicitur secundò. Illa diuisio non est bona, in qua membrum diuidens coincidit cum toto diuiso: ista est huiusmodi, quia totum diuisum est anima prout communis plantæ, bruto, & homini: sed hæc est anima vegetatiua: ergo totum diuisum est anima vegetatiua; quod tamen est primum membrum diuidens.

Respondeo negando quod in hac diuisione totum diuisum, & membrum diuidens idem sint. Totum enim diuisum est anima, prout dicit genericè gradum vitæ, prout abstrahit à vegetatiuo, sensitiuo, & rationali; vel etiam totum diuisum est anima vegetatiua, prout abstrahit à purè vegetatiua, & non purè vegetatiua. Primum autem membrum diuidens est anima purè vegetatiua; sicque patet quod totum diuisum differt à membro diuidente.

Obiicitur tertio. Illa diuisio vitiosa est, in qua vnum membrum includit aliud: sed anima rationalis includit animam sensitiuam, & vegetatiuam: ergo illa diuisio animæ in tria genera non est bona.

Respondeo distinguendam esse maiorem. Illa diuisio vitiosa est, in qua vnum includit aliud formaliter, concedo; includit materialiter, nego. Anima rationalis includeret formaliter alia membra diuidentia, si includeret purè vegetatiuum, & purè sensitiuum, quæ sunt duo prima genera: includit autem vtrumque materialiter tantum, quia includit vegetatiuum & sensitiuum sine negatione rationalis; quo pacto vegetatiuum & sensitiuum non sunt duæ species animæ. Sicut quinquarius includit materialiter quaternarium & ternarium, non autem formaliter: sic etiam tertia mentis operatio includit primam & secundam, & corpus materialiter includit lineam & superficiem. Quod constabit magis ex tertio paragrapho.

Obiicitur quarto, plura esse genera animatorum quam tria: ergo plura esse animarum genera, quam tria. Quod vt dissoluatur, videndum est.

§. II.

Vtrum quatuor sint genera animatorum.

Nomine animatorum significantur supposita quæ habent animam & operationes vitales: solent autem illa vulgò numerari quatuor; vegetatiuum, sensitiuum, locomotiuum, & rationale; quod difficile tamen est,

A Dico secundò. Si sumatur numerus animatorum ex vita substantiali, seu ex eleuatione supra res inanimatas, tria solum sunt animatorum genera; si verò sumatur ex vita solum accidentali, seu ex generalibus potentiis & actionibus, quæ inueniuntur separatæ, quatuor sunt animatorum genera.

Ratio est, quia numerus subiectorum, in quibus est anima, sumi potest vel ab ipsamet anima quæ informat, vel à potentiis vitalibus, quæ separatæ reperiuntur. Si sumatur ab ipsamet anima informante, non possunt plura esse animatorum genera quam animarum: si verò sumatur à potentiis vitalibus separatæ, quæ sunt quatuor, illa etiam non possunt esse nisi quatuor: quedam enim sunt animata, in quibus sola reperitur potentia vegetans, vt plantæ: quedam potentiam habent vegetatiuam simul & sensitiuam, non autem locomotiuiam, qualia sunt conchyliis petris affixa; illa enim augentur & sentiunt, non mouentur autem motu progressiuo, licet moueantur motu aliquo dilatationis, aut compressionis. Tertio alia quedam sunt, quibus inest potentia vegetans, sentiens, & locomotiua, non autem intellectiua. Denique præter tres enumeratas quedam habent potentiam intellectiuiam. Ergo si sumatur numerus animatorum à generalibus illis potentiis, quatuor genera sunt animatorum.

C Obiicitur primò. Si locomotiuum constituit genus aliquod speciale animatorum distinctum à sensitiuo, ex eo quod reperiatur aliquod sensitiuum, quod non est locomotiuum, plura distinguuntur animatorum genera quam quatuor; sunt enim aliqua viuientia, quæ carent potentiâ generatiuâ, vt muli; quedam potentiâ visiuâ, vt talpæ; quedam potentiâ memoratiuâ, vt mulcæ; quedam non habent nisi potentiam tactiuiam, quæ appellantur plantanimalia: ergo illa erunt genera diuersa animatorum.

Respondeo genera diuersa animatorum non sumi à quibuscumque potentiis, quæ inueniuntur separatæ in diuersis subiectis; sed à potentiis tantum generalibus, quæ sub aliis non contineantur. Potentia verò generatiua continetur sub vegetatiua; visiuâ sub sensitiua; potentia verò locomotiua sub nulla continetur alia; non enim dici potest quod illa contineatur sub sensitiua, etiam si tria sint genera animarum. Quia sensitiuum sumi potest dupliciter. Primò pro cognoscitiuo materiali; & ita sumitur quando quatuor dicuntur esse genera viuientium, neque continet locomotiuum: secundò sumi potest pro eo quod operatur per formas immaterialiores obiectis; & sic continet locomotiuum.

Obiicitur secundò. Vita substantialis non innotescit nobis nisi per vitam accidentalem: sed ex vita accidentali quatuor constituuntur genera animatorum: ergo totidem etiam constitui debent ex vita accidentali.

E Respondeo vitam substantialem non innotescere per solam vitam accidentalem, quæ reperitur in diuersis subiectis; sed per vitam accidentalem, quæ oritur ex diuersa eleuatione viuientium supra non viuientia. Ex vita accidentali eo posteriori modo sumpta tria tantum sunt genera viuientium; sed illa sunt quatuor ex vita accidentali sumpta priori modo.

§. III.

Secunda obiectio.

Tertia obiectio.

§. III.

An & quomodo permixti sint tres gradus animarum.

Vegetatium, sensitium & rationale, quatenus diuersos gradus constituunt animarum, sunt impermixta, vt dixi, nec se vlllo modo includunt; quia vt sic membra sunt datæ diuisionis. Si autem sumantur materialiter & entitatiue, fortasse permixta sunt, & se mutuo continent, quod modò quaeritur; vtrum videlicet naturaliter illi separari possint, vtrum differant inuicem, & quomodo se continent.

Dico tertio, gradum quidem inferiorem animæ non necessariò includere gradum superiorem: v. g. vegetatium, separatim est à sensitio in plantis, & in brutis sensitium est sine rationali. Sed naturaliter tamen perfectior gradus animæ necessariò includit gradum inferiorem: nullum v. g. est sensitium, quod non sit vegetatium; nullum rationale, quod non sit vegetatium, & sensitium. Dixi naturaliter, quia diuinitus quid possit fieri, dicitur §. sequenti.

Ratio ergo est, quia primò non datur anima rationalis, quæ non sit actus corporis sentientis; si enim anima forma est corporis, debet eius operatio pendere à corpore, & ab illo derivari: sed operatio intellectiua non potest accipi à corpore nisi per sensum: ergo nulla est anima rationalis, quæ non sit etiam sensitua: secundò sensitium nullum potest reperiri nisi adsint plures in corpore partes heterogeneæ, quæ se inuicem destruunt: ergo vt viuens cum illis organis aliquandiu possit viuere, opus illi est nutritione, qua reparatur id quod deperditur: ergo sensitium semper præsupponit vegetatium.

A priori autem ratio est, quia gradus vegetatiui comparatur ad sensitium, & sensitius ad rationalem, tanquam genus ad differentiam: sed differentia nunquam est sine genere quod contrahit: ergo sensitium nunquam est sine vegetatiuo.

Dico quartò gradum imperfectiorem sumptum genericè, contineri formaliter in gradu perfectiore; sumptum autem specificè, contineri eminenter. Id est anima sensitua continet formaliter animam vegetatiuam sumptam in genere, provt scilicet abstrahit ab omni differentia plantæ. Anima rationalis continet formaliter animam vegetatiuam & sensitiuam, & est formaliter vegetatiua & sensitua. Si autem gradus ignobilior specificè sumatur cum aliqua differentia contrahente, si sumatur v. g. vegetatium pro hac planta vel arbore, tunc non includitur formaliter in sensitio & rationali, sed solum eminenter. Duas partes habet assertio.

Gradus superior sumptus genericè.

Prima assertio gradum ignobiliorem genericè sumptum contineri formaliter in gradu nobiliore. Ratio est, quia animam vegetatiuam & sensitiuam contineri formaliter in anima rationali, nihil aliud est quàm de anima rationali æquè posse affirmari quod sit vegetans æquè benè ac planta; quod sit sentiens æquè benè ac brutum: sed verum est hoc posse affirmari æquè benè: ergo anima rationalis formaliter est vegetatiua & sensitua, & ita de cæteris. Minor probatur, quia propterea de planta affirmatur quod sit vegetans, quia potest exercere actiones vite vegetatiuæ, nutritionem, & accretionem; & de bruto affirmatur quod sit sentiens, quia potest exercere actiones sensitivas, videre, audire, &c. sed anima rationalis

Alis exercet operationes sensitivas & vegetativas: ergo anima rationalis æquè benè vegetatiua est ac planta, æquè sensitua est ac brutum.

Secunda pars docet gradum ignobiliorem specificè sumptum contineri eminenter. Ratio est, quia vt vnum contineat aliud eminenter, non requiritur vt possit facere totum quod facit aliud; nec vt nobiliori modo perfectiones eius contineat: sed satis est quod habeat essentiam longè perfectiorem; sic enim aurum dicitur eminenter continere alia metalla. Anima verò rationalis perfectior est animabus quarumlibet plantarum & brutorum, & anima bruti perfectior est plantis: quolibet ergo anima rationalis eminenter continet alias.

B Obicitur. Differentiæ inferiores nullo modo continent differentiæ vniuersaliores, sed ab illis abstrahunt, vt dictum est in Logica: sed vegetatium est differentia vniuersalior respectu sensitui; & sensitium est differentia vniuersalior rationali: ergo rationale non continet sensitium, & sensitium non continet rationale.

Respondeo differentias istas superiores & inferiores posse sumi vel adæquatè ac physice secundum omnia quæ important realiter; vel inadæquatè ac metaphysice, provt dicunt gradum illum præcisum ab omnibus aliis gradibus: verbi gr. rationale sumi potest præcisè secundum gradum potentiæ discursiue. Differentiæ superiores & vniuersaliores includuntur in differentiis inferioribus sumptis physice ac adæquatè; non includuntur in illis inadæquatè sumptis, & metaphysice.

§. IV.

Vtrum diuisio animarum vniuoca sit, & adæquata.

Vniuoca erit diuisio assignata tum animarum, tum animatorum, si æquè primò, & eodem modo conueniat definitio animæ omnibus speciebus: erit autem adæquata, si non sit possibile vllum aliud genus, tum animarum, tum animatorum.

Dico quintò, diuisionem animarum in vegetatiuam, sensitiuam, & rationalem esse verè vniuocam; quod idem verum est de diuisione animatorum.

Ratio est, quia vt diuisio animæ sit vniuoca, duo exiguntur: primò vt ratio & definitio animæ propria conueniat eodem modo singulis animabus, ita vt ab omnibus possit abstrahi: secundò vt æquè primò omnibus conueniat, ita vt vni non conueniat dependenter ab altera. Sed animæ definitio assignata eodem modo conuenit animæ vegetatiuæ, sensitiuæ, & rationali, potestque ab omnibus illis abstrahi, neque conuenit vni dependenter ab alia: ergo illa diuisio est vniuoca. **E** Deinde animal est genus respectu bruti & hominis, & de vtroque dicitur vniuocè, similiterque viuens genus est respectu plantæ ac animalis: ergo anima dicitur vniuocè de vegetatiua, sensitua & rationali.

Dico sextò, diuisionem animarum in genera tria, quæ assignabam, ita esse adæquatam, vt ne diuinitus quidem videatur esse possibile vllum aliud genus animarum: diuisionem autem in quatuor genera animatorum non sic videri adæquatam, vt non sit possibile aliquod aliud genus animatorum per diuinam potentiam.

Probatur.

Quæst. II. Sect. IV. Quot animæ in viuento. 409

Probat, quia si non possint dari plures eleuationes viuientium supra res animatas, quàm tres illæ assignatæ, non sunt possibiles plures gradus animarum quàm tres assignati, sed non sunt possibiles plures eleuationes quàm tres; quia quidquid agit in seipso, vel agit per qualitates omnino immateriales, vel per qualitates materiales quidem, sed minùs tamen materiales quàm obiecta: ergo non sunt possibiles nisi tres gradus animarum.

Sed alia tamen ratio est animatorum, quia videtur omnino esse possibile diuinitus aliquod sensitiuum, quod non sit vegetatiuum; potest enim dari corpus partes habens heterogeneas, quod tamen sit incorruptibile, quia dispositiones habebunt diuersas; sed non ita tamen oppositas, vt vna destruat aliam. Mihi probabile videtur, esse impossibile viuens locomotiuum, quod non sit cognoscitiuum; non enim posset esse vlla ratio, quare in vnam potius partem moueretur quàm in aliam; quia sine cognitione non posset seipsum determinare. Motus autem animalis progressiuus dicit præuium appetitum & cognitionem. Dixi esse probabile, quia si dicatur esse possibile viuens locomotiuum determinatum ad motum circularem v. g. vix conuinci poterit falsitatis. Sed certum tamen est esse impossibile animam rationalem, quæ non sit sensitiua, quia debet anima rationalis esse forma corporis prout est rationalis: sed si non sit sensitiua, non erit forma corporis prout est rationalis, quia eius intellectus erit independens à corpore: ergo anima rationalis est necessariò sensitiua.

Denique quod sit impossibile viuens cognoscitiuum, quod non sit appetitiuum; & contra viuens appetitiuum, quod non sit cognoscitiuum, constabit ex dicendis de sensu & appetitu.

Obiicitur primò, diuisionem hanc non videri vniuocam, generis nimirum in species; quia illæ non sunt species sub communi genere, quæ comparantur sicut superius & inferius: sed vegetatiuum, sensitiuum & rationale comparantur in linea prædicamentali vt superius & inferius; dicitur enim corpus, viuens, animal, homo: ergo illa diuisio non est vniuoca.

Respondet vegetatiuum & sensitiuum posse sumi vel pro purè vegetatiuo, quod videlicet negat sensitiuum & rationale, & pro purè sensitiuo, quod negat rationale; vel pro vegetatiuo, quod non negat, sed abstrahit à sensitiuo & rationali, & pro sensitiuo quod abstrahit à rationali. Si vegetatiuum, & sensitiuum sumantur posteriori hoc modo, non sunt species sub communi genere, sed comparantur sicut superius & inferius; si autem sumantur priori modo, non comparantur vt superius & inferius, sed sunt species sub communi genere; nec contrahuntur per differentias subordinatas, sed per oppositas.

Obiicitur secundò. Viuens, animal & homo, quæ sunt concreta vegetatiui, sensitiui & rationalis, non comparantur vt species eiusdem generis: ergo vegetans, sensitiuum & rationale non sunt species eiusdem generis.

Respondet distinguendo consequentiam eodem modo: ergo vegetatiuum, sensitiuum & rationale, si sumantur prout vnum negat aliud, non sunt species sub communi genere, negatur; si sumantur prout vnum abstrahit ab alio, non sunt species eiusdem generis, concedo. Viuens, animal & homo dicunt vegetatiuum, sensitiuum & rationale, non prout se inuicem negant, sed prout abstrahunt.

R. P. de Rhodæ curs. Philosoph.

SECTIO IV.

Numerus animarum in quo libet viuente.

PERspecto generatim numero animarum, sequitur vt dicatur de numero animarum in quolibet viuente; vtum videlicet in quolibet homine tres sint animæ, vegetatiua, sensitiua, & rationalis; in brutis duplex. Secundò ex suppositione quod in quolibet vnica sit forma viuens, vtum plures sint in eo forme non viuentes, quas vulgò appellant formas partiales.

§. I.

Vtrum in eodem viuente plures sint animæ.

POssunt esse in eodem homine plures animæ, vel simul, vel successiue. Plures simul erunt, si eadem materia humani corporis informetur anima vna vegetante, altera sentiente, tertia rationali; quæ fuisse dicitur sententia Platonis in *Timæo*, vt refert Aristoteles lib. 1. cap. vii. ponebat videlicet animam hominis vnam in cerebro, tanquam in arce, quæ intelligat; alteram in corde, irascibilem; tertiam in iecore, concupiscibilem, quæ nutriat: vbi descriptus habetur triplex Rerumpublicarum status. Consularis in rationali; militaris & contentiosus in irascibili; quæstuosus & auarus in vegetatiuo. Verùm excusatur à discipulis suis Plato, qui voluit eum loquentum esse de viribus animarum, non autem de animabus. Manichæi duas in homine ponebant animas, vnam à malo Deo, alteram à bono, vt refert Augustinus lib. de duabus animabus, & lib. 10. de Genesi ad litteram. Tres quoque animas in homine constituit Zabarella lib. de facultatibus anime, cap. 8. Paulus Venetus Okam, & Mirandulanus duas esse volunt; vnam corruptibilem, alteram immortalem: quæ fuit etiam sententia Philonis lib. Quod deterius potentiori insidetur.

Erunt plures successiue, si embryo, quando in vtero matris formatur, primò accipiat animam plantæ, deinde bruti, postremò hominis; sic enim plures sensere Medici, placuitque Sancto Thomæ 1. part. quæstion. 77. artic. 3. ad tertium, & lib. 2. contra Gentes, cap. 82. sequuntur Dandinus, Conimbricenses, & alij non pauci.

Dicendum tamen primò est, neque simul, neque successiue plures esse in eodem viuente animas. Ita tenet cum Aristotele communior sensus scholæ.

Primò enim nulla est necessitas ponendi simul in eodem homine plures animas, si eadem anima quæ intellectiua est, sit etiam principium sentiendi, & vegetandi: sed eadem anima quæ est intellectiua, est etiam principium vegetandi & sentiendi; nam illæ operationes non repugnant eidem principio; & si anima rationalis non esset sensitiua, non esset forma corporis. Imò in morte Christi Verbum non dimisit vllam formam; dimisisset autem, quia duæ illæ animæ, vegetatiua & sensitiua, fuissent corruptæ, ac propterea dimissa à Verbo.

Secundò, quod neque successiue sint plures animæ, probatur, quia si fœtus in vtero matris haberet prius animam plantæ, deinde animam bruti, sequeretur hominem generare brassicam

M m aut

Non respectu animatorum.

Prima obiectio.

Secunda obiectio.